

Man må også sige, hvad det er, man vil, og derfor har det været en fornøjelse at høre hr. Frank Dahlgaaards og hr. Frank Aaens og mange andre kompetente indlæg i debatten her i dag.

Hr. Keld Albrechtsen var inde på spørgsmålet vedrørende fleksibelt valutasamarbejde. Økonomiministeren har allerede svaret på det, så jeg skal gøre det meget kort. Det fleksible valutasamarbejde har vi prøvet med dårligt resultat. Vi prøvede det i 1982, vi prøvede det i 1970'erne, og vi prøvede det under EMS-systemet. Det brød sammen hver gang, og de sikre tabere blev de arbejdsløse, og derfor tror jeg ikke, Danmark er tjent med at vende tilbage til et fleksibelt valutasamarbejde. Hvis alle kan køre i alle mulige retninger, går det galt, så opstår der trafikuheld, og det gør der altså også i det fleksible valutasamarbejde.

Så er der en ting, jeg er ked af, og det er, at det ikke står krystalklart for hr. Keld Albrechtsen, at hr. Romano Prodi fra Kommissionen faktisk har medgivet, at Danmark naturligvis som suveræn stat i henhold til folkeretten og i henhold til statsretten har principiel ret til at træffe beslutning om at trække sig ud af samarbejdet ved en folkeafstemning, hvis Danmark ønsker det. Jeg siger ikke, at det ikke bliver besværligt i praksis at forhandle de nye betingelser om, hvordan det skal foregå, men hvis vi taler om den principielle ret til at trække sig ud af samarbejdet, er det folkeretligt og statsretligt fastslået som en kendsgerning. Det vedstår hr. Romano Prodi, ligesom lederen af det portugisiske formandskab, statsminister António Guterres, gør det.

Jeg kan ikke lade være med at sige – det er ikke for at genere hr. Keld Albrechtsen – at jeg synes, hr. Keld Albrechtsens argumentation for et nej i betænkelig grad ligner Dansk Folkepartis, og det gør mig virkelig trist. Jeg hører forkerte tal, og jeg hører nationalistiske toner i noget af det, hr. Keld Albrechtsen siger. Jeg hører indsigtsløse anklager mod folkene nede i Bruxelles i stedet for en redegørelse for, hvem det er, vi samarbejder med, med ansigter, lande og navne. Hvorfor dog beskrive EU som et kastel, et mystisk sted, som vi skal være bange for? Hvorfor kan man ikke tale om, hvem er det, vi samarbejder med? Det er jo folk i Frankrig, Tyskland, Belgien, Holland, Luxembourg, Sverige, Norge og England og alle mulige andre steder. Det er ikke en mystisk konstruktion, vi her har at gøre med. Det er ikke nogen særlig stærk konstruktion, men det er et velment, po-

litisk bestemt samarbejde, som jeg stadig ikke fatter, at Enhedslisten ikke kan tilslutte sig.

Jeg blev endnu mere trist, da jeg hørte hr. Keld Albrechtsens indlæg vedrørende Europahæren. Hr. Keld Albrechtsen må tale mod bedre vidende. Hr. Keld Albrechtsen har studeret tingene i en årrække, så han burde vide, at det fremgår ganske klart af konklusionsteksten fra topmødet i Helsinki i december sidste år, at der ikke er tale om en Europahær, men om et samarbejde vedrørende krisestyring.

Jeg skal gerne forklare, hvorfor det ikke er en Europahær. Det er såmænd et fornuftigt samarbejde, der tilsigter at løse nogle konflikter, som NATO ikke fuldt og helt vil kaste sig ind i, og det er ikke sådan, at Danmark eller andre på nogen måde er forpligtet til at deltage. Det er noget, hvert enkelt land selv afgør hver for sig, og hvis vi her i Danmark så beslutter at deltage, indgår vi i et fælles kommandosystem. Men tingene sker altså i den rækkefølge, og derfor er det skræmmende at høre hr. Keld Albrechtsen. Det ligner en skræmmekampagne, men det vil ligge mig fjernt at påstå det, så jeg vil anlægge en venlig linje og sige, at det kan skyldes mangel på information. Men skal vi ikke få tingene på det rene i dag?

Hr. Keld Albrechtsen sagde generelt om ØMU-projektet: Hvad kommer ØMU-projektet egentlig en antikapitalistisk dansker ved? Bør vi ikke blot passe os selv og i øvrigt modarbejde den internationale kapitalisme? Hvad det første angår, er pointen i den fælles valuta faktisk, at det er umuligt at passe sig selv i vore dage. Det at kunne skabe velfærd for dem, der bor i Danmark, afhænger faktisk af, at vi gennem deltagelse i den nye økonomi skaber den fornødne velstand for andre og for os selv. Væksten i den nye økonomi betyder, at der skabes et potentiale for velstand i lande, der i dag er lige så fattige, som Danmark var for 50 eller 100 år siden. Ligesom kampen i forrige århundrede stod om, hvordan gevinsten af den økonomiske vækst kunne fordeles internt, står kampen nu om, hvordan vi i fællesskab kan løfte opgaverne.

Lad mig slutte med tre pointer til hr. Keld Albrechtsen. For det første: Deltagelse i den fælles valuta er en garanti mod valutaspekulation, og det må Enhedslisten da have en grundlæggende interesse i, for Enhedslisten ved jo, at når det går galt internationalt, og vi bliver ramt, er det de svageste, dvs. de arbejdsløse og lavindkomsterne, der bliver ramt hårdest.